

Llum de gas

written by Jaume Gras i Bartrolí | 12 d'octubre de 2024

Ja fa mesos que els convergents de Junts donen voltes sobre l'impacte de la immigració a Catalunya. A Calella de la Costa van fer la primera performance abans d'unes eleccions per esgarrapar alguns vots i llavors parlaven de deportar als més violents. Després d'una pila d'anys van rumiant sobre un fenomen que a tot occident esdevé un mal de cap social i que a la Catalunya de post dictadura es va acordar que això era un bé de Déu. No només això, sinó que era l'essència del nou país transformat no per un accident natural sinó pel desplaçament de dos milions i mig de persones, del sud d'Espanya majoritàriament.

Algú de la vella guàrdia autonomista –del penta partit– ha de fer veure que fa alguna cosa perquè no canviï res i Junts, el darrer reducte de catalanitat enmig d'un món crioll, ha agafat la responsabilitat responsable de fer veure que se n'ocupa. Abans ho liquidaven amb un parell de declaracions de l'esposa del president o algun improperi d'en Duran i Lleida. Amb això ja feien. L'opinió pública ja en tenia prou per seguir uns quants anys més. Ara, aquest tema requereix una mica més de dedicació perquè s'està fent més gros.

Els convergents són l'herència directa dels socials cristians de la Catalunya un sol poble i ara s'han arremangat i ja tenen fet un petit diagnòstic sobre el procés de minorització dels catalans, no a Múrcia, ni a Castilla-La Mancha, sinó al Principat. Jo trobo que han trigat massa per constatar en què ha quedat Catalunya després del consentiment dels seus predecessors, la mar de contents, amb l'arribada de més d'un milió i mig de nouvinguts, a tombants del segle XXI. Fou l'estocada demogràfica iniciada en ple govern del Virrei.

Tots sabem que els convergents eren –i són– els reis de la tàctica de la Puta i la Ramoneta, una manera de fer que els ha

distingit. És una expressió acceptada pel mateix Jordi Pujol que ha fet fortuna perquè descriu a la perfecció una manera de fer. És un estil de fer política típicament postfranquista. No aclareix mai res i ho deixa sempre tot embastat i encara més confús. Ni blanc ni negra si no tot el contrari.

Per adonar-se'n una mica de la magnitud de la tragèdia han hagut d'anunciar-ho des de Brussel·les, potser perquè des de la distància tot s'observa millor i els permet ser més valents. A Barcelona parlar d'això aixeca molta ira al criollisme hispà.

Ara que ja som a un pas de la substitució, ens volen fer creure que estan molt preocupats tot i que en cap moment es paren a rumiar i es pregunten en veu alta del perquè Catalunya importa tanta mà d'obra econòmica, constantment, i el País Basc, que s'hi viu infinitament millor, no en tenen necessitat i si n'hi ha, és anecdòtica. Més mà d'obra barata amb més de 300.000 aturats.

Les filigranes convergents d'ara són tan fines com ho han estat sempre. Us recordeu d'allò de "Catalunya és com Lituània, però Espanya no és l'URSS"? Aquest era un d'aquest joc de mans retòric tan celebrats pel pujolisme més espavilat i els establerts del moment que els hi reien totes les gràcies. També ho demostraven quan anaven a demanar millores fiscals a Madrid i, a peu d'avió, afirmaven amb cara de sant Pança que, de tota manera, volien continuar sent solidaris amb Espanya... amb els diners dels catalans, està clar. Espectacular la manera d'iniciar una negociació... a la baixa. Totes aquestes facècies, extravagants i tramposes algú, molts, les trobaven d'una singular genialitat. Ho recordo com si fos avui.

Ara diuen que estan preocupats per l'allau immigratòria com si aquesta gent ens caigués del cel. Com si ells i els seus amics del sector dels negocis no en sabessin mai res. Mai ens diuen, ni mai s'ho pregunten, el perquè sobre aquest fenomen som els

líders A Europa. Ho presenten com si fos un fet inevitable i providencial. Proverbial.

Cal ser cínic. Com si amb tots els ajuts que els hi ofereixen des de l'autonomia no ajudessin a crear també un efecte crida. Com si acceptar que s'empadronin en coves, pisos inhabitables o pavellons esportius, amb l'excusa de bona humanitat no fos una irregularitat, un desgavell i una atracció infal·libre per a milers de persones.

Ara, els mateixos que permeten tot això, que no han dit mai res des de la gestoria de la Generalitat o des dels Ajuntaments, diputacions, consells comarcals o des de las Cortes del Reino, ens revelen que estan amoïnats. No us ho creieu.

No us creiem perquè ja no teniu cap crèdit. Per reincidents en la mentida i per inconsistents. No es pot dir que vols endreçar aquest fenomen i en el frontispici del teu propòsit hi escrius que Catalunya sempre serà un país d'immigrants. És un absurd. És el mateix comportament maniqueïsta de sempre i un deliri ideològic que s'ha escampat com la tinya.

Aquest principi és un invent que va ser creat en el marc d'una dictadura ferotge i no té res a veure amb el despertar modern de la consciència catalanista. Mai, aquest estrofolari concepte que diu per definició torera que els catalans som la suma d'altres pobles, ho van esmentar ni en Valentí Almirall, ni en Prat de la Riba, ni en Cambó, ni molt menys en Macià, en Cardona, en Nin, ni en Comorera que era ben comunista, però sabia quina era la seva pàtria, no com altres.

Això de la Catalunya criolla no és cap principi, sinó una construcció ideològica dels qui van guanyar la guerra d'Espanya a casa nostra en el seu particular vessant econòmic i també moral/religiós. Són els primers que ens han volgut fer creure que això és una veritat universal i singular constituent de la nostra civilització. Fals. Rotundament fals.

Aquesta idea, a la qual s'hi va afegir tota l'esquerra marxista per raons òbvies, la varen crear i escampar impecablement per eludir problemes i per garantir la comoditat autonòmica que acabaven d'encetar.

Pretendre ara atenuar un problema amb els mateixos postulats inoperants i falsaris de sempre és una bogeria o un engany. O les dues coses. Una estafa més. Pretendre fer alguna cosa a hores d'ara sense voler interrompre el flux de treballadors de baix cost per satisfer els vostres col·legues de PIB és un encantament afegit dels que feu servir des de fa mig segle.

Ja n'hi ha prou.